

Список використаних джерел

1. Зеліско І.М. Управління фінансовою санацією підприємства: навчальний посібник. / І.М. Зеліско. – К.: ЦП «КОМПРИНТ», 2015. – 320с.
2. Москаль Н. В. Етапи та порядок проведення санаційного аудиту / Н. В. Москаль // Економіка та держава. - 2015. - № 8. - С. 90-93.
3. Шара А.К. Санаційний аудит підприємств роздрібної торгівлі / А.К. Шара // Вісник Львівської комерційної академії. - Львів: Видавництво ЛКА, 2013. - Вип. 43. - С. 123 - 127.

УДК: 336

ВНУТРІШНІ ДЖЕРЕЛА ФІНАНСУВАННЯ САНАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Фірунова А.Ю., 21МБФБ

Науковий керівник Демченко І.В. к.е.н., ст. викладач

Таврійський державний агротехнологічний університет

На сучасному етапі розвитку економіки, спостерігається значна тенденція до банкрутства підприємств. Одним з найважливіших заходів, щодо запобігання такого стану є санація.

Під фінансовою санацією розуміють план оздоровлення фінансового стану підприємства через здійснення системи заходів для запобігання його банкрутства чи підвищення конкурентоспроможності. Зазвичай санація проводиться шляхом структурної перебудови виробництва, при використанні таких заходів: зміни номенклатури продукції, подрібнення підприємства, зміни ринків збуту, злиття підприємства та ряд інших заходів.

Одним з джерел фінансування санації є власні ресурси підприємства. Внутрішні джерела санації пов'язані зі зниженням витрат і збільшенням грошових надходжень підприємства.

Внутрішні джерела фінансової санації — це та частина фінансових ресурсів підприємства, джерелом формування якої є операційна та інвестиційна діяльність і яка не пов'язана із залученням ресурсів на ринку капіталів.

До складу внутрішніх джерел фінансування санації відносять:

1. Зниження витрат які включають в себе: оптимізацію організаційної структури, зниженні витрат на персонал, згортання збиткових неперспективних виробництв, впровадження нормативних витрат та обліку витрат, обмеження посередників, встановлення прямих зв'язків з постачальниками, стимулювання економії енергоносіїв та матеріалів, впровадження організаційно-технічних заходів.

2. Збільшення надходжень грошових потоків: реалізація надходжень активів, удосконалення роботи з дебіторами, номенклатурна політика, щодо збільшення випуску рентабельної продукції, впровадження системи знижок, удосконалення каналів збуту продукції, розпродаж залежалої продукції, надання з оренди активів, реалізація об'єктів незавершеного виробництва.

Використання внутрішніх фінансових резервів дає змогу не тільки подолати внутрішні причини неспроможності підприємств, а й значно зменшує залежність ефективності проведення санації від залучення зовнішніх фінансових джерел.

Мобілізацію внутрішніх резервів фінансової стабілізації спрямовано передовсім на поліпшення (або відновлення) платоспроможності та ліквідності підприємства. Як звичайно, її здійснюють за такими основними напрямками:

1. Реструктуризація активів.
2. Зменшення (заморожування) витрат.
3. Збільшення виручки від реалізації.

Висновок: Внутрішні джерела фінансування є невід'ємними елементами під час проведення санаційних заходів. Вони допомагають покращити фінансовий стан підприємства та мобілізувати внутрішні резерви підприємства, що дозволяють покращити його платоспроможність та ліквідність.

Список використаної літератури

1. Терещенко О. О. Фінансова санація та банкрутство підприємств : навч. посібник // О. О. Терещенко. – К.: КНЕУ, 2004. – 412 с.
2. Поддєрьогін А.М. Фінанси підприємств - Режим доступу: <http://studentbooks.com.ua/content/view/530/54/1/5/>

УДК 368.5

ОСОБЛИВОСТІ СТРАХУВАННЯ МАЙБУТНЬОГО ВРОЖАЮ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ КУЛЬТУР ЗА ПРОГРАМОЮ ФОРВАРДНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

Холод С.М., 4 курс,

Науковий керівник: Рубцова Н.М., к.е.н., доцент

Таврійський державний агротехнологічний університет,

Tanusha16.2009@i.ua

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку сільське господарство є однією з пріоритетних галузей української економіки. За даними Міністерства аграрної політики і продовольства, експорт зернових у 2016-2017 р.р. становив 43,8 млн. т., у тому числі зернових – 22,9 млн. т. [1]

Однак, всім відомо, що сільськогосподарське виробництво є однією з найризиковіших галузей економіки. Основні ризики, що спостерігаються при виробництві сільськогосподарської продукції – природно-кліматичні, а це означає, що вони перебувають поза межами людського впливу. Через свою ризикованість та інші об'єктивні причини, сільське господарство дуже часто потребує державної підтримки. Рішенням цих ризиків для аграріїв могло б бути страхування сільськогосподарського виробництва.

Мета статті. Вивчення особливостей укладання договорів страхування майбутнього врожаю сільськогосподарських культур за програмою форвардних закупівель.

Основні матеріали дослідження. Значну частку на ринку агрострахування займають договори страхування укладені за програмами фінансування сільгоспвиробників через Аграрний фонд і «Державну продовольчо-зернову корпорацію України» (ДПЗКУ).

Форвардний контракт за своєю природою пов'язаний з досить великими ризиками, які супроводжують обидві сторони – як покупця (ПАТ «Аграрний фонд» / ПАТ «ДПЗКУ»), так і постачальника (сільськогосподарське підприємство). Адже купується те, чого ще фактично немає, і ризики пов'язані як з тим, чи буде зібрано майбутній урожай, так і з тим, скільки він буде коштувати.

У зв'язку з цим, при укладанні форвардних контрактів на поставку зерна майбутнього врожаю, обов'язковою умовою є придбання договору комплексного страхування посівів майбутнього врожаю сільськогосподарських культур.

У 2016 році доля таких договорів в загальній кількості збільшилася з 32,0% до 32,9%. На сьогодні 8 з 11 страхових компаній, представлених на ринку агрострахування співпрацюють з Аграрним фондом України, зокрема СК «УАСК АСКА», АСК «Інго Україна», СК «РЗУ Україна», «Українська пожежно-страхова компанія», СК «Універсальна», СГ «ТАС», СК «Країна», СК «Укрфінполіс». Параметри страхування за такими договорами поступово наближаються до параметрів страхування з незалежними договорами, що свідчить про формування реальних ринкових умов страхування. [2]